

K 1816
1a

სსოპრემა და წამება იაკობ მოციქულია, გეგედეს
პისა და იოანე მახარებლის პიისა.

მიდა მოციქული იაკობი იყო გებადუ-
რის ზებედეს და სალომეს შვილი. სა-
ლომე ასული იყო იმ იოსებისა, რომელ-
თანაც მიბარებული იყო ყოვლად წმიდა
ღვთის-მშობელი. იაკობი იყო უფროსი ძმა
წმ. იოანე ღვთის მეტყველისა და ორივე
ძმები მამას ეხმარებოდნენ ყოველ საქმეში.
ორივენი უფლისაგან მოწოდებულ იქმნენ იმ
დროს, როცა ისინი თევზაობდნენ. თვითონ
უფალი ამ დროს ახლად გამოსული იყო ხალ-
ხში საქადაგებლად. უფალმა იესო ქრისტემ
გაიარა გალილიის ტბასთან და დაინახა თევ-
ზის ნადირობაში გართულნი მეთევზურნი. ამ
დროს უფალმა ნავში მყოფის სიმონ პეტრეს
ხელით მოახდინა სასწაული: მისგნით გადა-
ვდებულ ბადეს მოჰყვა დიდძალი თევზი. აქა-
მდე კი მთელი ღამე გაეტარებინათ და ვერა
დაეჭირათ რა. ამის შემდეგ უფალმა უბრძანა
პეტრესა და ანდრიას, რომ გაჰყოლოდნენ
მას. იმათ მახლობლად უფალმა დაინახა ნავ-
ში სხვა ორი ძმები იაკობი და იოანე იმათ
მამა ზებედესთან ერთად და ორივეს მოუ-
წოდა. იმათაც მაშინვე დაუტევეს მამა მათი

ნავში სხვა მეთევზებთან და გაჰყვნენ უფალს, (ლუკ. 5, 1—11 მარკ. 1, 16; მათ. 4, 18—22). ამ დროდამ ორივე ძმები აღარ მოშორებიან უფალს და შერაცხილ იქმნენ თორმეტ მოციქულთა შორის.

მოციქულებად არჩევის დროს იაკობს და იოანეს სხვებზე უფრო მხურვალე გულს მოდგინებობისათვის უფალმა უწოდა მათ „ბანერგეს“ ანუ ძედ ქუხილისად (მარ. 3, 17). წმ. ძმებს მხურვალე გულით უყვარდათ უფალი. ეს დიდი სიყვარული მათ ერთხელ ცხადად გამოიჩინეს. უფალი იერუსალიმში მიდიოდა დღესასწაულზე დასასწრებლად, წინ მოციქულები წარგზავნა. პირდაპირი და მოკლე გზა სამარიაში გადიოდა. გავლის დროს მოციქულებს უნდოდათ მოემზადებინათ რამ უფლისათვის, მაგრამ სამარიის პირველ სოფლებებმა არ შეიწყნარეს იგინი. იაკობმა და იოანემ თავიანთ მოძღვარის და უფლის გადამატებულის სიყვარულისა გამო ვეღარ აიტანეს იმისი ასეთი დამცირება და უთხრეს: „უფალო! გნებავსა, რათა ვსთქვათ, და ცეცხლი გარდამოხდეს ზეცით და აღხოცნეს იგინი, ვითარცა ილია ჰყო? ხოლო უფალმან შერისხნა იგინი და რქვა: არა იცით, რომლისა სულისანი ხართ თქვენ“.

რამეთუ ძე კაცისა არა მოვიდა წარწოხსა და ცხოდრება.

სიმონ-პეტრესთან ერთად იაკობი და იოანე უფლის უდიდეს მოწაფეებად ითვლებოდნენ და უფალი სხვა მოციქულებზე უაღმატებულესად ამათ უცხადებდა თავის საიდუმლოებას. თაბორის მთაზედ თავის დიდების საჩვენებლადაც მხოლოდ ეს სამი: პეტრე, იაკობ და იოანე აღიყვანა უფალმა (მათ. 17, 1—13; ლუკ. 9, 28—36, მარკ. 9, 2—15). ესევე სამი მოციქული დაესწრო გეთსამანიის ბაღში, როცა იგი მწუხარე სულით ლოცვას აღავლენდა მამისა მიმართ (მარ. 14, 32—42, მათ; 26, 36—46). უთუოდ ამ უფლისადმი სულის სიახლოვემ გააბედვინა მათ ეთხოვათ უფლისათვის, რომ სასუფეველში ერთი მარჯვენით და ერთი მარცხენით მისსა მსხდარიყვნენ. უფალმა ამხილა მათ შეუფერებლობა მათის თხოვნისა და გაუგებრობა ღვთის სასუფეველისა. ამასთან უწინასწარმეტყველა მათ: „სასმელსა, რომელსაც მე შევსვამ, თქვენც შესვამთო, ე. ი. ჭირსა და განსაცდელს გამოივლით ჩემის სახელისათვისაო. (მარ. 10, 35—55; მათ. 20, 20—28.)

წინასწარმეტყველება უფლისა სწორედ ისე აღსრულდა ორივე ძმებს იაკობსა და იოანეზედ. მეორმოცდაათე დღეს მოციქულებზე სული წმიდის გარდამოსვლის შემდეგ მოციქულმა იაკობმა იწყო სახარების ქადაგება სხვა-და-სხვა მხარეს. როცა იერუსალიმში

დაბრუნდა, ურწმუნო ურიებისათვის ისეთი საშიშარი შეიქმნა, როგორც ქუხილი ცისა. იაკობმა თავისის მოქმედებით გაამართლა უფლისაგან მოციქულად არჩევის დროს „ძედ ქუხილისად“ წოდება. მას არაფრისა არ ეშინოდა, გაბედულად და ცხადად ქადაგებდა, რომ ქრისტე ჭეშმარიტი მესსია ანუ სოფლის მხსნელი არისო. იგი საღმრთო წერილის ძალით ამარცხებდა ფარისევლებსა და მწიგნობრებს მათთან კამათობის დროს და თან ფიცხლად ამხელდა და აყვედრიდა მათს ურწმუნოებასა და გულფიცხელობას. მწიგნობარ-ფარისევლებმა თვითონ რომ ველარ შესძლეს მოციქულის სიტყვების წინააღმდეგობა და იმისი გამტყუნება, ფული მისცეს ერთს გრძნეულს ფილოსოფოსს გერმოგენს და სთხოვეს, რომ ის შემბოდა იაკობს სიტყვაში და გაეცრუებინა იმისი სწავლა-მოდვრება.

გერმოგენი ძლიერ თავის მიმდობი, ზვა-ვი და ამპარტავანი იყო. მან დაიქადა ებრაელებთან, რომ იაკობი არა თუ მე, არამედ ჩემს მოწაფესაც კი ვერ აჯობებსო. ამგვარად, თავის ცოდნითა და ძალით დაიმედებულმა გერმოგენმა, მართლაც თავისი მოწაფე ფილიტა გაჰგზავნა წმ. მოციქულთან. ფილიტას უნდოდა შეებოდა მოციქულს ლაპარაკში, მაგრამ წინააღმდეგობა ვერ გაუწია

იმ სული წმიდის სიბრძნეს, რომელსაც მოციქული ქადაგებდა; ფილიტას ენა დაება და ერთი სიტყვაც არ უთქვამს მოციქულის წინააღმდეგ. ამ მდგომარეობაში მყოფმა მოისმინა მოციქულის სიტყვები, სცნო მისი ჭეშმარიტება, გულ-ლმობიერ იქმნა და მოიქცა. შემდეგ დაბრუნდა თავის მასწავლებელ გერმოგენთან ჭ უთხრა: სწავლა იაკობისა თვით თავის. ჭეშმარიტების დამამტკიცებელია, ეს სასწაულითაც მტკიცდება და არავითარს საშუალებას არ შეუძლია მისი დაძლევაო. მოციქულის სწავლის სრულის გულით ჭეშმარიტებად ამღიარებელმა ფილიტმა გერმოგენსაც ურჩია შენ მასწავლებლობას თავი დაანებე და იაკობს დაემოწაფეო, მაგრამ გერმოგენი უფრო უარესს ზვაობასა და ქედმაღლობას დაადგა; მან თავისი ჯადოსნობით მოუწოდა არა წმიდა სულებს და უბრძანა ფილიტა დაიჭირეთ და ერთს ალაგას გააჩერეთ ისე, რომ განძრევა არ შეეძლოსო. შემდეგ მიუბრუნდა ფილიტას და უთხრა: ვნახოთ, როგორ გადაგარჩენს შენი იაკობიო. ფილიტმა საიდუმლოდ აცნობა იაკობს ეს ამბავი. იაკობმა პირსახოცი გამოუგზავნა, რომ ხელში აეღო და თან ეთქვა ეს ფსალმუნის სიტყვები: „უფალმან განხსნის კრულნი, უფალმან აღმართნის დაცემულნი“ (ფსალმ. 145, 8). ფილიტმა აღასრულა, რაც

მოციქულმა უბრძანა და არა წმიდა სულნი
პირსახოცისა და ფსალმუნის სიტყვების ში-
შით განქრნენ და დასტოვეს ფილიტა. მაშინ
ფილიტმა დაცინვა დაუწყო თავის მასწავლე-
ბელს ამპარტავანს გერმოგენს, თვითონ ია-
კობთან წავიდა და დაუყოვნებლივ ნათელ-ილო
მისგან. გერმოგენმა ველარ აიტანა ასეთი სირ-
ცხვილი და დამცირება, აღივსო გულის წყრო-
მით და უბრძანა მის მსახურ არა წმიდა სუ-
ლებს, რომ შეეპყრათ იაკობი და ფილიტა
და მასთან მიეყვანათ, მაგრამ როგორც მიუა-
ხლოვდნენ არა წმიდა სულნი იმ სახლს,
სადაც იაკობი და ფილიტა იყო, ღვთის
ბრძანებით, ანგელოზმა უხილავად თვით იგი-
ნივე შეჰკრა და დაუწყო ტანჯვა.— „შეგვი-
ბრალე მოციქულო ქრისტესო იაკობ!“ დაი-
წყეს ხმა-მალლა ღალადი არა წმიდა სულებ-
მა. გერმოგენის ბრძანებით თქვენ შესაპრო-
ბად მოვედით და ეხლა ჩვენ თვითონ შეგვ-
კრეს და გვტანჯავენო. „განგათავისუფლოს
თქვენ შემკვრელმან თქვენმან ანგელოსმან
უფლისამანო,“ უთხრა მათ იაკობმა. ამასთან
უბრძანა: „წადით და გერმოგენი მომიყვანეთ
აქა, მხოლოდ არავითარი ვნება არ შეამ-
თხვიოთო.“ განთავისუფლებულმა არა წმი-
და სულებმა იმ წამსვე შეასრულეს მოციქუ-
ლის ბრძანება და გერმოგენი შეკრული მიჰ-
გვარეს. იაკობმა უთხრა ფილიტას: „უფალ-

მა ბრძანა ბოროტის წილ კეთილის მიგება“, „ამიტომ განხსენ გერმოგენი და განათავისუფლდე არა წმიდა სულებისაგანო“.

მოციქულმა ნება მისცა გერმოგენს წასულიყო სადაც მას თვითონვე სურდა, მაგრამ გერმოგენმა უბასუხა: „როგორც გამოვალ შენის სახლიდამ, მაშინვე მომკლავენ ბოროტნი სულნიო. მე კარგად ვიცი იმათი მძვინვარება და სისასტიქე. ვიცი რომ უშენოდ ვერ გადავრჩები იმათგანაო. წმ. მოციქულმა მისცა გერმოგენს თავისი ჯოხი, რომლითაც თვითონ დადიოდა ყოველთვის. გერმოგენი წავიდა ამ ჯოხით და არა წმიდა სულნი ველარ ბედავდენ მასთან მიკარებას. მაშინ სცნო გერმოგენმა ძალი ღვთისა და უძლურება ბოროტის სულებისა. მან შეჰკრიბა ყველა თავისი სამოგვო წიგნები და მიუტანა იაკობს, დაუვარდა მას ფერხთა წინ და ხმა ჰყო: „მსახურო ჭეშმარიტისა ღვთისაო და კაცთა სულის წარწყმედისაგან გამომხსნელო, შემიწყალე მე!“ „მიმიღე მე შენ მოწაფედ შენი განმარისხებელი და მტერად ყოფილი.“ გერმოგენმა დასწვა ყველა თავისი წიგნები და შეიქმნა მოწაფედ მოციქულისა. ქრისტეს სარწმუნოების შესწავლის შემდეგ გერმოგენი შეიქმნა გულმხურვალე მსახური ქრისტესი და მისი სახელით თვითონაც სასწაულებს იქმოდა.

ქრისტეს აღდგომისა და ამალღების შემ-

დევ პილატე მთავარმა რომში ასეთი წერი-
ლი გაუგზავნა დიდ მეფე ტიბერია კეისარს:

— კაცი ვინმე ჯვარს აცვეს, სახელად
ეწოდებოდა იესო ქრისტე. იგი მრავალ სას-
წაულს იქმოდა, მკვდრებს აღადგენდა და
ზღვაზე ისე დადიოდა, როგორც ხმელეთზე.
ყოველ ნაირ სნეულებას ერთისიტყვის თქმით
ჰკურნებდა. იმის ჯვარ-ცმის დროს მზე დაბ-
ნელდა, ქვეყანა შეიძრა, კლდენი განსკდნენ
და საფლავებიდამ გაცოცხლებულნი მიცვალე-
ბულნი აღსდგენ და გამოცხადდენ. შემდეგ
ჯვარცმისა დაჰფლეს, ხოლო იგი მესამესა
დღესა აღსდგა მკვდრეთით და ზეცას ამა-
ღლდა. ასეთი დიდებული კაცი ურიებმა
შურით შეიპყრეს, დასტანჯეს და მოჰკლეს
შენდა უბრძანებლად და ჩემდა უნებურად.
ზოგიერთები ამბობენ, რომ იგი ღვთის შვი-
ლი იყო და ხალხის წარწყმედისათვის სწუ-
ხდაო. ამისათვის ქვეყანაზე მოვიდა, სიწმიდე
და სიმართლე იქადაგა და ხალხი წმიდა და
მართალ ცხოვრებაზე დაადგინა, თვითონ კი
საიდგანაც გადმოვიდა იქვე ამაღლდა და
სამუდამოდ მამასთანვე დიდებით მჯდომარე
არისო. ამის გამო იმ ღვთის შვილის დამსჯე-
ლები იმის მკვდრეთით აღდგომის შემდეგ დიდ
შიშსა და სირცხვილში ჩავარდნენ, ხოლო
იმის მოწმუნეთათვის-კი დიდი სიხარული
იქმნა იმის აღდგომითა. მერე, როცა ამაღლ-

და, თავის მოციქულებს ზეციდგან სული
წმიდა გარდამოუვლინა და, როცა სული
წმიდა მიიღეს, ყველა მოციქულებმა ყო-
ველ ნაირ ენაზე ქადაგება დაიწყეს და მისი
სახელით დიდ-დიდს სასწაულებს იქმოდნ.

ეს წერილი რო წაიკითხა ტიბერია კეი-
სარმა, ძლიერ გაუკვირდა და ირწმუნა უფა-
ლი იესო ქრისტე; მაშინვე მოიწადინა თავის
სახელმწიფოში ბრძანების გაცემა, რომ უფა-
ლი იესო ყველას ჭეშმარიტ ღმერთად ერ-
წმუნებიათ, მაგრამ თავის ერის მთავრებმა და-
უშალეს, რადგან იმათ ჯვარის სახელის ხსე-
ნება ეჯავრებოდათ. ამის გამო კეისარმა
ბრძანება აღარ გასცა, მხოლოდ თავის გუ-
ლში კი დიდი სიყვარული ჩაინერგა იესო
ქრისტესი. მას შემდეგ, რომელი კაციც იმის
წინაშე ქრისტიანების ძვირს იტყოდა, იმას
სატანჯველში აგდებდა. კეისარმა შეიტყო,
რომ იროდი მთავარსაც მონაწილეობა მიუ-
ღია უფლის სიკვდილით დასჯაშიო; ისიც
იცოდა, რომ დიდი აღძრვა და შფოთი იყო
ურიათა შორის მართალის კაცის წმ. იოანე
ნათლის-მცემლის მოკვლისათვის, რომელიც
იმავე იროდიმ მოაკლევინა. ამის გამო დიდად
განრისხებული იყო კეისარი და, როცა გაიგო
იესო ქრისტეს მკვლელობაშიაც მონაწი-
ლეობა მიუღიაო, უფრო განურისხდა ირო-
დის, მთავრობის ტახტიდგან გადმოაგდო

და ბრძანა, თავისის მეძავის ცოლით ხელ-ფეხი შეუკარით და რომში გაგზავნეთო.

იქ რო შებყრობილები მიიყვანეს, კეისარმა ხალხთა სიმრავლეში ორივენი შეარცხვინა, მთავრობის ღირსება ახადა, გააშიშვლა და მერე თავისი ბოროტის ცოლით ისპანიაში გაგზავნა; იქ იროდი წყალმანკით დასნეულდა, მეტის ავად-მყოფობით მატლებმა შეჭამეს და წვალებით მოკვდა. მკვდარი იროდი მიწამ არ მიიღო. შემდეგ მხეცებმა და ფრინველებმა გაიტაცეს, შეჭამეს და განაბნიეს. იქ იმის ცოლსაც დიდი უბედურება დაემართა: მისი ბოროტი მაცეკვარი ქალიშვილი გაყინულ ჯურღმული ტბის ნაპირას იყო, სიმღერის დროს ფეხი დაუსხლტა და შიგ ჩავარდა. ყინვამ ყელი მოსჭრა, ტანი ძირს ჩაეკიდა და თავი ზემოდ დარჩა. დედა მისი ხედავდა თავის ქალის უბედურებას და თავს დასტიროდა. ამ დროს იმისი სახლიდგან კაცები მოვიდნენ ქალის ამოსაყვანად, მაგრამ ამოყვანის დროს თავი მოაგლიჯა და ტანი ძირს ჩასძირა. მერე მოწყვეტილი თავი დედა მის მისცეს, დედამ თავისი შვილის თავი მუხლებზედ დაიდო, მწარედ სტიროდა და გოდებდა. ამ დროს ღვთის განგებით მიწა ვასკდა და შიგ ჩავარდნენ.

ტიბერია კეისარს თავის გამეფების დღიდან ოც-და სამი წელიწადი შეუსრულდა და

მერე გარდაიცვალა. იმის მაგივრად გაიოზი გამეფდა და ოთხი წელიწადი ისა ჰმართავდა ქვეყანას. გაიოზი იყო უკეთური კაცი და ამასთან ძლიერ ამპარტავანი. ამ გაიოზმა იერუსალიმში პილატე დააჭერინა და დიდის შეურაცხ-ყოფით რომში გაგზავნა. ხოლო როდესაც რომში მიჰყავდათ, პილატემ ველარ აიტანა მეტის-მეტი შეურაცხ-ყოფა, დიდი გაჭირება და წვალება, ამის გამო თავისის ხელითვე გზაში თავი მოიკლა.

ურები უწინდელზე უფრო გადასდგენ ღვთისაგან, აშფოთდენ და აირ-დაირივნენ. ამ დროს რომაელები თავს დაეცნენ და აიკლეს იერუსალიმი, ძლიერ ბევრი ურები ამოსწყვიტეს, ბევრნი გაიქცნენ და ცოტანი გადარჩნენ. მაშინ გაიოზ კეისარმა ურიასტანის მეფედ სხვა იროდი დაადგინა. ეს იროდი იყო ძე არისტობელესი. კეისარმა მას ჩააბარა ოთხივე სამთავრო ქვეყნები. ამ დროს ნეტარი მოციქული იაკობი წმიდა სახარებას ქადაგებდა, ასწავებდა იესო ქრისტეს მარადის ქალწულის მარიამისაგან შობასა, ჯვარცმას, დაფლვას, აღდგომას, ზეცად ამაღლებასა და არწმუნებდა ჭეშმარიტს ღვთაებასა მისსა. მთელ ურიასტანში და პალესტინაში ჰქადაგებდა და სასუფეველსა ცათასა ახარებდა.

ეს ახლად დადგენილი იროდიც უკეთური კაცი იყო, რომელიც ძლიერ ბევრ ქრის-

ტიანეთა სისხლსა ღვრიდა და ღვთისა ჩვენისა იესო ქრისტეს მოციქულებს ძლიერ სდევნიდა და სატანჯველში აგდებდა. ამ იროდიმ შეიპყრო იაკობ მოციქულიცა, დაამწყვდია და ქადაგების საშვალეება მოუსპო. ამასთან ძლიერ სასტიკად დასჯას ემუქრებოდა, მაგრამ მოციქულმა ყოველივე მისი ქადილი არაფრად არ შეერაცხა. თავის საღმრთო მსახურების აღსრულებისათვის მუდამ მტკიცე მოსწრაფე იყო. ხოლო ამ უღმრთო და უსჯულო იროდი მეფემ მრავალფერი სატანჯველებით უწყალოდ დასტანჯა იაკობი. იაკობს მეტისმეტი გვემითა ტყავი და ხორცი ძვალთაგან გადასძვრა, მაგრამ მისი გული მაინც ვერ შედრკა და ვერ შეირყა ქრისტეს სარწმუნოებისაგან, ამისათვის უფრო განცოფდა.

ურწმუნო ებრაელებმა რო იხილეს მოციქულის ძალა, სასწაული და იმისი მოძღვრება, აღეგზნენ საშინელის შურითა და ბოროტებით ქრისტიანების მიმართ. თავიანთ მეფეს იროდის ურჩიეს დევნა აღეძრა ქრისტიანეთა ეკკლესიებზე და იაკობიც მოექლათ. იროდიმ დაუწყო დევნა ქრისტიანებსა და უბრძანა მოციქულის იაკობისათვისაც თავი წარეკვეთათ (საქმე 12,1). როდესაც იაკობს სიკვდილით დასჯა გადაუწყვიტეს, ერთმა იაკობის მეფესთან შემასმენელთაგანმა, სახელად იოსიამ რო იხილა მოციქულის

სიმამაცე და უშიშროება, მიხვდა იგი მის უდანაშაულობას, სცნო ჭეშმარიტებად მისი მოძღვრება და ირწმუნა ქრისტე. მან უშიშრად აღიარა თავისი თავი ქრისტიანედ და ისიც იაკობთან ერთად სიკვდილით დასაჯეს. როცა სასჯელის ადგილას მიიყვანეს, იოსია მიუბრუნდა იაკობს და შესთხოვა, ეპატიებინა მისთვის უნებურად ჩადენილი დანაშაული.— „მშვიდობა შენთანა, უთხრა მას იაკობმა, თან გადაეხვია და ეამბორა; შემდეგ ორივემ თავი მოუდრიკეს მახვილს, წარკვეთეს და ერთად განისვენეს. ეს მოხდა ქრისტეს შობის მეორე მოცდასამე წელს, ოც-და-ათს აპრილს.

სანატრელმა იაკობ მოციქულმა მრავალი იშრომა, იღვაწა და მთელი თავისი სრული სასოება უფალ იესო ქრისტეზე დასდვა და ყველა მოციქულებზე პირველად იგი ეწამა პირველ მოწამე სტეფანეს შემდეგ, რადგან უფალთან ისე ჰქონდა აღთქმა, რომ „შემიძლია იმ სასმელის სმა, რომელსაც შენ შესვამო.“ ქრისტეს სასმელის შესმაც ის იყო, რომ იმას მოელოდებოდა სიმართლისათვის ტანჯვა და წამება. იაკობიც თავის აღთქმისამებრ ეშურებოდა და მიისწრაფოდა, რომ სიმართლისათვის და ქრისტეს სიყვარულისათვის ტანჯვა-წამებასა და სიკვდილს მისცემოდა და უფალთან მკვიდრობა მიეღო; ამისთვის სიხარულით მისცა

თავისი თავი სასჯელსა, უფალთანავე დაიმკვი-
დრა და უფლისა-მიერ გვირგვინოსან იქმნა.
ამავე იროდიმ შეიპყრო დიდი მოციქუ-
ლი პეტრე და უნდოდა მოეკლა იგი, მაგ-
რამ უფალმა ანგელოზის ხელით პყრო-
ბილობისაგან განათავისუფლა. ეს იროდი არ
დასცხრა თავის უკეთურობისა და ბოროტ
მოქმედებისაგან იქამდე, სანამ თვით უფალ-
მა არ დასაჯა იგი მისის უკეთურებისათვის.
გახდა ავად მოურჩენელის ავად-მყოფობითა,
დალბა, დაწყულულდა და მატლებმა ცოცხლივ
შესჭამეს და ბოროტი ბოროტად მოკვდა.

სხვა იროდი იყო, რომელმაც თოთხმეტი
ათასი ჩვილი ყრმები დაახოცინა, სხვა ირო-
დი იყო, რომელმაც ნათლის-მცემელი მოაკლე-
ვინა, სხვა იროდი იყო, რომელმაც ეს წმიდა
მოციქული იაკობი, ძე ზებედესი, მოჰკლა მა-
ხვილითა კესარია პალესტინის ქალაქში.
წმიდა იაკობის გვამი იმისმა მოწაფეებმა ამა-
ვე კესარია-პალესტინის ქალაქში დაასაფლა-
ვეს და ვიდრე აქამომდე იმის მიერ სრულ-
დება სასწაული კურნებისა. წმ. ეკკლესია იხ-
სენიებს მას ყოველ ოც-და-ათ აპრილს.

ტროპაიი, ხმა ზ.

მოციქულო წმიდაო იაკობ ევედრე მოწყალესა დმერთსა, რათა
ცოდვათა შენდობა მოგვანიჭოს და სულთა ჩვენთა დიდი წყალობა.

კონდაკი, ხმა ბ

ხმისა საღმრთოსა მსმენელმან მწოდებელისა შენისამან სიყვ-
არული მამისა შეურაცხ-პყავ და მირბიოდი ქრისტესსა იაკობ ძმისა
შენისთანა დიდებულო, რომლისთანა ღირს იქმენ ხიდვად უფლისა.
საღმრთოსა ფერის-ცვალებასა.

